

III.

Врабчето започна:

— „Наесень, когато вие отлетѣхте, тукъ стана пусто и глухо. Дърветата плачеха и вмѣсто сълзи капѣха листа. Отчаяни, тѣ протѣгаха голитѣ си клони къмъ сивото небе. А небето бѣше покрито съ тежки оловени облаци, и слънцето бѣше се скрило отъ насъ. Тогава задуха сѣверниятъ вѣтръръ. Стана студено, завалѣ снѣгъ. Валѣ дни и нощи. Азъ треперахъ отъ студъ, прѣмалѣвахъ отъ гладъ. Кждѣ да ида?

„Отидохъ на прозорчето и потропахъ. Никой не отвори. То бѣше покрито съ ледни цвѣтя и замръзнало.

„Потърсихъ кокошкитѣ и гжскитѣ, за да клъвна нѣкое зрънце при тѣхъ. Не ги намѣрихъ. Тѣ бѣха скрити въ курницитѣ на топло. Само азъ гладенъ и безъ покривъ!

— Ще се мушна въ куминя, рекохъ си азъ. Тамъ е топло и излиза приятна миризма отъ гоститѣ. Речено—сторено. Пъгнахъ се въ куминя. Насрѣща ми такъвъ димъ, че едва-ли не ме задуши. Ето ти свръхъ това искри огънь опърлиха крилцата ми. Азъ се задушавахъ и прѣмирахъ отъ болки. Едва можахъ да излѣза и се спася. И какъ изглеждахъ азъ? — Черъ като коминочистачъ! При това не можахъ да хвърча: крилата ми бѣха опърлени.

„Изгубилъ сили, паднахъ азъ на земята, а снѣгътъ валѣше и валѣше, и ме засипа . . . Азъ изгубихъ съзнание. „Колко врѣме лежахъ тамъ—не знамъ. Когато се събудихъ, западниятъ вѣтръръ бѣше помѣлъ снѣга, и слънцето ме цѣлуваше. И менъ бѣше станало тѣй топло на сърцето! Но ето прозорчето се отвори, кокошкитѣ, гжскитѣ и патицитѣ излѣзоха изъ курницитѣ, една ржчица имъ хвърли зрънца. Клѣвнахъ и азъ.

„Дърветата и храститѣ се отрѣсваха отъ сѣня и тѣй се протѣгаха, че се чуваше тѣхното скърцане. По всичко личеше, че пролѣтъ иде. Да, тя дойде, върнахте се и вие, и теглото се забрави“. . . .